

Treuren om verval van Leuningjes

Willem Scholten (l) en Jos Vranken zijn al tientallen jaren betrokken bij de Leuningjes.

FOTO DANIELLA VAN BERGEN

In De Leuningjes traden veel koren op van Deo Sacrum. Hier wordt, in 2009, een musical opgevoerd.

ARCHIEFFOTO

Jos Vranken - bestuurder maar vooral koordirigent - en barman en manusje-van-alles Willem Scholten; al tientallen jaren wonen ze praktisch in De Leuningjes. Hun Poeldijks verenigingscentrum staat door de asbest nu leeg en verpaupert.

RIEN VAN DEN ANKER

Het had het sociale en culturele hart van Poeldijk moeten worden, een ontmoetingscentrum vol entertainment waar zangers, fanfareblazers, omwonenden en bezoekers geregeld zouden komen aanwaaien voor een bakkie, een borrel en een babbel. Jos Vranken (77): „Een uniek concept, een overdekt Poeldijkplein. Daarom kwamen er ook twee ingangen, gastvrij aan alle kanten.”

Begin vorige eeuw is daar een bloemenveiling. De veilingeigenaren besluiten op te

gaan in wat nu Royal FloraHolland in Honselersdijk is geworden. „Wat overbleef, was een terrein met opslagruimtes, garages en natuurlijk het veilinggebouw.”

In het Poeldijk van die jaren kennen alle bestuurders van verenigingen en sportclubs elkaar heel goed. Ze zijn het er over eens dat er in Poeldijk een gemeenschapshuis moet komen, voor verenigingen. Er komt een stichting waarin ook wethouder De Bakker zit. „Die vertelt op zekere dag met dat veilingcomplex in zijn maag te zitten. Voor één gulden mochten we het hebben en we zouden alle steun van de gemeente krijgen.”

Het moet in principe een interne verbouwing worden, met een gehoorzaal en daaromheen oefenruimtes voor Poeldijkse verenigingen. Dat lukt door er steeds stukjes aan te bouwen. En een etage, ook voor kantoren en opslagruimtes. „Toen is er ook maar een toneeltoren gebouwd.”

Het budget van negen ton wordt fors overschreden, de kosten zijn uiteindelijk 1,3 miljoen gulden. Maar de gemeenteraad gaat akkoord en in 1975 is de opening, komt er een beheerstichting. Verburchman Jan van der Valk is voorzitter, Vranken is later zijn opvolger.

De ambities blijven groot, De Leuningjes - vernoemd naar een bruggetje met één leuning - moet ook theater worden, inclusief uitgebreid entertainmentprogramma. Concerten, lezingen, toneel, modeshows, en sportdemonstratieavonden moeten er komen.

Daarvoor wordt in overleg met sportvereniging Verburch, die wel een volleybalafdeling wilde, een speciaal parketvloer in de gehoorzaal gelegd en komt er volleybalbelijning.

Naald

Vranken, enigszins ironisch: „Dat theater mislukte. Naaldwijkers gingen niet uit in Poeldijk en dat gold ook voor 's-Gravenzanders.” Later brengt de Naaldwijkse horecaondernemer Leo Droog wel veel theater naar De Leuningjes, maar ook dat is geen goudmijn, nog minder als De Naald in Naaldwijk opent.

Naast theater en verenigingsgebouw moe(s)t De Leuningjes ook de huiskamer van Poeldijk worden. De hal en zaal De Roos, dáár zouden de Poeldijkers elkaar treffen. „Maar de verenigingen wilden - na de repetitieavonden - liever een drankje in de eigen ruimtes drinken. Dat was gezelliger, zeiden ze, maar de ware reden was dat een kratje bier bij de supermarkt goedkoper was dan een tapje in De Roos.”

Daarna blijft De Leuningjes wat het tot de asbest-sluiting is: een grote zaal met daaromheen huisvesting voor allerlei verenigingen, die de zaal gebruiken voor concerten en uitvoeringen. Een belangrijke rol spelen de acht koren van Deo Sacrum waarvan Vranken decennia lang dirigent is.

Er zijn tijden met ongeveer 350 actieve zangers en zangeressen. Vranken is er dan vrijwel elke avond, ook zaterdags en zondags, omdat er zeker twee, soms drie missen in de Sint-Bartolomeüskerk zijn. „Behalve Deo Sacrum had ik drie koren in het land en gaf ik overdag les op de mavo. Tropenjaren dus.”

Dirigenten

Relativerend: „Gelukkig hoefde ik dat niet alleen te doen, want we hadden op zeker moment vijf dirigenten om de korenfirma draaiend te houden.”

In 1994 stopt hij omdat zijn dirigentschap niet meer is te combineren met onder meer het bestuurswerk bij de landelijke stichting Nederlandse korenorganisaties in Utrecht. Maar van 2009 tot 2013 is hij weer terug, omdat zijn opvolger ongeneeslijk ziek is.

Na zijn tweede vertrek komt Vranken alleen nog maar in De Leuningjes om te bridgen of te klaverjassen. De sluiting, omdat er asbest is aangetroffen, heeft daar definitief een einde aan gemaakt.

Over de toekomst is Vranken verdrietig. De koren van Deo Sacrum ziet hij verhuizen naar de rooms-katholieke kerk. Vele verenigingen zoeken elders onderdak en de bibliotheek twijfelt al tien jaar of ze daar wil blijven. „Dat betekent dus dat je over enkele jaren in Poeldijk geen gewoon concert of cultuurevenement meer kunt houden.”